

Terézia Mešťanová

ČERT A KAČA

V dedine sú hudci dnes,
bude veľký majáles.
Zvolávajú všetok ľud:
„Kto máš nohy, tak tam buď.“

Kača, to je dievka stará,
každému by nadávala.
Keď však začnú husle hrať,
k muzike chce utekať.

Už sa fintí, naparuje,
pred zrkadlom poskakuje.
Črievice má ako nik,
ušil jej ich obuvník.

Svoju dravosť nevie skrotiť.
Toho drgne, toho sotí.
Každý od nej radšej bočí,
v tanci ju nik nevytočí.

Bokom stojí, netancuje.
Časom sa jej stáť zunuje.
„Radšej s čertom tancovať,
ako v kúte jak kôl stáť.“

Zrazu pred ňou šuhaj stál,
dievčinu si obzeral,
popýtal ju o tanec.
Bol to švárny mládenec.

Kača nevie, kde sa vzal.
V kole sa s ňou vykrúcal.
Tancovali až do rána,
kým sa nezavrela brána...

Čári – mári, oheň, dym,
čert je v pekle, Kača s ním.
Kašle Kača, síru pľuje
a už čertom rozkazuje:

„Čo bol v pekle dáky sviatok,
keď tu taký neporiadok?
Rýchlo metly, kefy brať,
potom všetci okúpať!“

Zľakol sa sám Lucifer:
„Hneď tú Kaču na svet ber!
Zbaviť sa jej musíš, lebo –
spraví z nášho pekla nebo.“

A tak čert zas svetom kráča,
na pleciach mu sedí Kača.
Zbaviť sa jej nemôže.
Ktože mu len pomôže?

Tu naproti nemu kráča
v ovčej huni starý bača.
„Nesieš k sebe, milý bratku,
našu papuľnatú Katku?“

„Zbaviť sa tej Katy chcem,
ako vidíš, nemôžem.
Drží sa ma ako kliešť,
tak ju svetom musím niešť.“

„Vlez mi, Kača, na chrbát,
unavený je čert brat.“
Kača zaraz poslúchla,
už sa drží kožucha.

Keď kráčajú kolo vody,
zrazu bača huňu zhodí.
Už sa papuľnatá Kača
v potoku po krky máča.

A čert veru nelenil,
baču zlatom odmenil.
Vrátil sa a žije v pekle
bez Kače a pekne v teple.

A čo papuľnatá Kača?
Mokrú sama domov kráča...
Bača sa stal bohatý,
ráta svoje dukáty.

